

Hösten är en nystart

Reklambladen är fyllda med erbjudanden inför skolstarten: väskor, gymnastikkläder, miniräknare och pennor. Och fastän tiden för många är fylld av spänning och förväntan, kanske främst för de som börjar ettan eller förskoleklass, så tänker jag tillbaka på mina skolstarter som ganska trista. Inte för att jag hade så mycket emot skolan, snarare tyckte jag nog att det var ganska kul. Utan för att det betydde att sommaren gick mot slutet. I form av värme, bad och de shorts som nu skulle bytas mot obekväma långbyxor, men också i form av att det till synes oändliga sommarlovet nu var slut. Helt plötsligt kunde jag inte göra vad jag ville om dagarna; nu skulle de rutas in av skoltid och läxor. Och så mörkret. Och regnet. Nej, hösten var verkligen ingen kul tid!

Idag ser jag på hösten med andra ögon. Jag är inte säker på varför. För att jag haft några höstar där livet verkligen varit bra? För att jag har blivit äldre och mer förståndig, så att jag mer nyktert kan se tiden an och tänka att det här är livets gång? För att jag inte har sommarlov längre?

Nu är hösten en nystart. Nya tider, nya möjligheter! Ute blir det visserligen lite kallare, men samtidigt blir luften klarare, högre. Och det är lätt att andas in livet. Och den spröda höstluften skingrar tunga tankar, syresätter hjärnvindlingar som fått sin välförtjänta vila under sommaren. Och gör det möjligt att se framåt, att längta!

Vad är det du längtar till? Den nya säsongen i Premier league? Domherrar vid fågelbordet? Sista säsongen av 'House'? Att få tända ljus, krypa upp i soffan under en filt och kura skymning? Att få fortsätta förundras över livets komplexitet och tillvarons skiftningar. Sommar blir till höst blir till vinter blir till vår. Dag blir till natt blir till en lite kortare dag blir till en lite längre natt. Alltings välordning, på våra breddgrader väldigt tydlig i årstidernas skiftningar, ger mig en känsla av något större. En övertygelse om en livets avsikt och allomfattande omsorg. En gudomlig inte bara närvaro, utan närhet!

Måhända ligger svaret där, på frågan varför sommarens slut inte är lika traumatiskt längre. Lite för att jag lärt mig att uppskatta det som hösten bär med sig, och mer för att höstens ankomst (precis som vinterns första snöflinga och våren första snödroppe) vittnar om tillvarons helighet. Och även om det i början av november kan vara svårt att ha dessa ädla tankar om hösten, så är hösten en förutsättning för vårens ankomst. Om inget vissnar och dör kan inget nytt uppstå. Och jag tror ju att vi bär med oss den där sommaren. Precis som vi bär med oss allt annat vi varit med om. Så den finns med, sommaren. Också då livet är som mörkast.

*En sommarpsalm jag sjunga må i själens vinterdagar
och låta tungsint tanke gå och mana sommarns hagar
att träda fram till sinnets stöd i vinterns långa själanöd,
att djupt i minnet skåda Gud i evig sommarskrud.
SvPs 202:2*

Daniel Eklund, präst i Västanfors Västervåla församling